

Sygn. akt – IX Ka 722/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6. marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w składzie:

Przewodniczący – S.S.O. Rafał Sadowski (spr.)

Sędziowie: S.S.O. Aleksandra Nowicka

S.S.O. Lech Gutkowski

Protokolant – st. sekr. sąd. Katarzyna Kotarska

przy udziale pełnomocnika oskarżyciela skarbowego – (...)Urzędu Skarbowego w T. – Moniki Łukasiewicz,

po rozpoznaniu w dniu 6. marca 2014 r.,

sprawy **M. J.** – oskarżonego z art. 57§1 kks,

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela skarbowego – (...)Urząd Skarbowy w T.,

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 22. października 2013 r., **sygn. akt II W 133/13**,

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie I. tego wyroku podwyższa wymiar orzeczonej tamże grzywny do 3000 (trzech tysięcy) zł;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) 300 (trzysta) zł tytułem opłaty za obie instancje i obciąża go wydatkami poniesionymi w toku całego postępowania.

Sygn. akt IX Ka 722/13

UZASADNIENIE

M. J. został oskarżony o to, że:

wbrew przepisowi art. 103 ust 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054 z późn. zm.) uporczywie nie wpłacał w terminie tj. do 25 dnia miesiąca następującego po kwartale, w którym powstał obowiązek podatkowy na rachunek (...)Urzędu Skarbowego w T. podatku od towarów i usług za kwartały: III i IV kw. 2010 r., od I do IV kw. 2011 r. oraz I i II kw. 2012 r. przez co uszczuplił podatek od towarów i usług w łącznej kwocie 135.590,24 zł

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks

Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 22 października 2013 r. (sygn. akt II W 133/13) uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w akcie oskarżenia to jest wykroczenia z art. 57 § 1 kks i za to na podstawie art. 57 § 1 kks wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1.000 złotych; zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 100 złotych tytułem opłaty sądowej i obciążając go wydatkami w wysokości 90 złotych.

Od powyższego wyroku **apelację wniósł oskarżyciel publiczny** zaskarżając wyrok w zakresie orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego. Oskarżyciel podniósł zarzut rażącej łagodności wymierzonej oskarżonemu kary poprzez orzeczenie kary 1.000 złotych z naruszeniem ustawowych przesłanek wymiaru kary określonych w art. 12§ 2 kks i art. 13 §1 kks pomimo, że czyn oskarżonego cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości i zawinienia a rozmiar uszczuplonej należności jest znaczny.

W oparciu o powyższy zarzut oskarżyciel wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 5.000 złotych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzut apelacji oskarżyciela publicznego okazał się zasadny i doprowadził do zmiany zaskarżonego wyroku w kwestionowanym zakresie.

Skarżący podniósł, że wymierzona oskarżonemu kara grzywny jest rażąco łagodna w stosunku do stopnia winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości jego czynu a jej wymiar nie uwzględnia rozmiaru ujemnych następstw czynu; i z tym stanowiskiem nie sposób się nie zgodzić. Faktycznie bowiem kara 1.000 złotych grzywny jest zbyt niska w stosunku do wagi czynu oskarżonego jeśli spojrzeć na ten czyn przez pryzmat wysokości spowodowanego przez oskarżonego uszczuplenia należności w zakresie podatku VAT czy czasokresu za jaki oskarżony zalegał z płatnościami tego podatku. Oskarżony będąc osobą odpowiedzialną za dokonywanie rozliczeń podatkowych i terminowe wykonywanie czynności z nimi związanych, kilkakrotnie, uporczywie w okresie wielu miesięcy (w tym w kolejnych następujących po sobie okresach rozliczeniowych), uchybił przepisom podatkowym, doprowadzając ostatecznie do uszczuplenia należności publicznoprawnej w znacznej wysokości. Łączna kwota uporczywie niewypłaconego podatku wyniosła 135.590,24 złote. Powyższe okoliczności wskazują na to, że czynu oskarżonego nie można określić jako błahego a kara 1.000 złotych w oczywisty sposób nie przystaje do wagi jego czynu.

W przekonaniu sąd odwoławczy karą odpowiednią – uwzględniająca w należyty sposób okoliczności czynu jak też realizującą cele wychowawcze i prewencyjne - będzie kara 3.000 złotych i taką też karę ostatecznie sąd odwoławczy wymierzył, zmieniając zaskarżony wyrok w tym zakresie.

Wyjaśnić należy, że sąd odwoławczy uznał za niesłuszne podwyższenie kary grzywny do poziomu sugerowanego w apelacji, mianowicie do wysokości 5.000 złotych. Przekonanie takie nie wynikało bynajmniej z tego, że proponowana w apelacji kara byłaby karą zbyt surową. Rzecz w tym, że oskarżyciel – jak wynika z protokołu rozprawy z dnia 15 października 2013 r. który nie został zakwestionowany przez żadną ze stron i nie ma przesłanek by wątpić w to czy protokół odzwierciedla rzeczywiste stanowisko oskarżyciela - domagał się dla oskarżonego kary 3.000 złotych. Choć wniosek taki nie wiąże ani sądu ani oskarżyciela (który mimo orzeczenia wyrokiem kary jaką sam postulował nie traci prawa do zaskarżenia takiego wyroku czy to na korzyść czy na niekorzyść oskarżonego żądając podwyższenia wymierzonej kary), to jednak sąd odwoławczy stoi na stanowisku, że tego rodzaju postawa oskarżyciela nie jest słuszna. Od oskarżyciela publicznego należy wymagać stabilności wniosków, tak by strona (zwłaszcza oskarżony) nie był zaskoczony zmianą przez niego stanowiska w sprawie. Taka niekonsekwencja wszak może zaważyć na interesach strony. Oskarżony ma prawo oczekiwać, że skoro na rozprawie przed sądem meriti oskarżyciel – uznając wówczas, że kara 3.000 złotych jest karą odpowiednią i sprawiedliwą – wnioskował o wymierzenie mu takiej właśnie kary, to nie będzie w postępowaniu odwoławczym żądał dla niego (w oparciu o te same okoliczności) kary surowszej niż żądał dotychczas. Oskarżony ma prawo do konsekwentnego i jasnego stanowiska oskarżyciela publicznego i nie powinien być zaskakiwany jego zmiennymi wnioskami.

Mając na uwadze powyższe, sąd odwoławczy podwyższył wymiar orzeczonej w punkcie I zaskarżonego wyroku kary grzywny do 3.000 zł.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok Sąd Okręgowy utrzymał w mocy. Nie wystąpiły bowiem żadne uchybienia stanowiące bezwzględne przyczyny odwoławcze będące podstawą do uchylenia lub zmiany wyroku z urzędu w dalszej części.

Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 10 i 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983, nr 49, poz. 223 ze zm.) w zw. z art. 113 kks, sąd odwoławczy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 zł tytułem opłaty sądowej za obie instancje oraz obciążył go wydatkami poniesionymi w toku całego postępowania.